

Sygn. akt **V Ca 2645/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Magdalena Majewska
Protokolant:	sekr. sądowy Katarzyna Dymiszkiwicz

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. B., F. R. i P. R.

przeciwko (...) sp. z o.o. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie

z dnia 17 października 2017 r., sygn. akt II C 530/17

1. oddała apelacje powodów;
2. zasądza od M. B., F. R. i P. R. na rzecz (...) sp. z o.o. w W. kwoty po 450 (czterysta pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej.

Sygn. akt V Ca 2645/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 19 września 2016 roku **M. B.** wniosła o zasądzenie od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwoty 400 Euro wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 23 września 2014 roku do dnia zapłaty, a także o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwem z dnia 23 września 2016 roku **P. R.** wniósł o zasądzenie od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwoty 400 Euro wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 23 września 2014 roku do dnia zapłaty, a także o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwem z dnia 10 października 2016 roku **F. R.** wniósł o zasądzenie od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwoty 400 Euro wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 23 września 2014 roku do

dnia zapłaty, a także o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany w odpowiedzi na pozwy ww. powodów wniósł o oddalenie wszystkich powództw oraz o zasądzenie od każdego z powodów na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Wyrokiem z dnia 17 października 2017 roku Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie oddalił wszystkie powództwa (pkt I), zasądził od powodów: M. B., P. R., F. R. rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. po 1217 zł (jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II).

Apelacje od powyższego orzeczenia wywiedli powodowie, zaskarżając je w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucili naruszenie przepisów postępowania: art. 778 k.c. w zw. z art. 775 k.c., art. 118 k.c., art. 5 k.c., art. 390 par. 2 k.p.c., art. 102 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c.

Wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i zasądzenie od pozwanej na rzecz każdego z powodów po 400 euro wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23.09.2014 r. do dnia zapłaty, zasądzenie od pozwanej na rzecz każdego powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za I i II instancję według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa po 17 zł, ewentualnie, na wypadek nieuwzględnienia przez Sąd zarzutów skarżącego dotyczących zasadności powództwa wnieśli o zmianę wyroku w pkt 2 przez odstąpienie od obciążenia strony powodowej kosztami procesu na podstawie art. 102 k. p. c., opcjonalnie miarkowanie kosztów zastępstwa procesowego na zasadzie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Z uwagi na to, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu uproszczonym, stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy ograniczył uzasadnienie wyroku do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy podziela w całości stanowisko Sądu Rejonowego, iż zgłoszone w pozwie roszczenie uległo przedawnieniu, co doprowadziło do oddalenia powództwa, a zarzuty apelacji nie mogły doprowadzić do wzruszenia zaskarżonego orzeczenia.

Zgodnie z aktualną linią orzecniczą Sądu Najwyższego (vide: uchwała SN z dn. 17 marca 2017 r., sygn. akt III CZP 111/16) roszczenie o odszkodowanie przewidziane w art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, przedawnia się w terminie rocznym na podstawie art. 778 k.c. Sąd Najwyższy stwierdził, że roczny termin przedawnienia wynika z literalnej wykładni art. 775 k.c. Reżim umowy przewozu uregulowanej w kodeksie cywilnym jest bardzo ogólny. Jednakże konstrukcja art. 775 k.c. jest taka, że stosujemy przepisy tytułu XXV „Przewóz osób” kodeksu cywilnego do przewozu w zakresie poszczególnych rodzajów transportu tylko o tyle, o ile przewóz ten nie jest uregulowany odrębnymi przepisami. Wskazane rozporządzenie europejskie nie reguluje kwestii przedawnienia roszczenia, więc art. 778 k.c. nie został wyłączony. Drugi sposób wykładni da taki sam rezultat: wychodząc do reżimu europejskiego, ze względu na orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości musimy wrócić do porządku krajowego i poszukać roszczenia najbliższego temu roszczeniu. Skoro art. 778 k.c. reguluje wprost termin przedawnienia roszczeń wynikających z umowy przewozu, to właśnie on znajdzie zastosowanie do roszczeń odszkodowawczych z tytułu opóźnienia lotu, a nie jak sugerują powodowie art. 118 k.c. ustalający ogólny 10-letni termin przedawnienia roszczeń.

Sąd Najwyższy wskazał również, że w rozporządzeniu mowa jest o odszkodowaniu, które w rozumieniu kodeksu cywilnego bardziej przypomina karę umowną. Roszczenie to powinno być dochodzone możliwie jak najszybciej, co prowadzi do wniosku, iż dziesięcioletni termin jest nie do przyjęcia w tego sprawach.

W uzasadnieniu powoływanej uchwały wyjaśniono, że odszkodowanie przysługujące na podstawie art. 7 ust. 1 rozporządzenia stanowi cywilnoprawną kompensację szkód materialnych i niematerialnych, związanych z nienależytym wykonaniem przez przewoźnika zobowiązania wynikającego z zawartej umowy przewozu. Jak podkreślił Sąd Najwyższy umowny charakter odpowiedzialności przewoźnika na podstawie powołanego rozporządzenia został wyraźnie przyjęty także w orzecznictwie TSUE (por. wyrok z dnia 9 lipca 2009 r. w sprawie C-204/08; wyrok z dnia 23 października 2012 r. w połączonych sprawach C#581/10 i C-629). Sąd Najwyższy przesądzając o umownym charakterze roszczeń wykluczył również tezę o przedawnieniu roszczeń pasażerów na podstawie art. 442 1 k.c.

Z treści złożonego pozwu, jak i przede wszystkim z oznaczenia strony pozwanej, jako przewoźnika lotniczego, nie zaś wykonawcę usługi zorganizowania imprezy turystycznej, wynika, że powodowie dochodzili odszkodowania za opóźnienie lotu. Przewóz lotniczy miał miejsce w dniu 4 października 2014 r. Natomiast z powodztwem o zasądzenie odszkodowania powodowie wystąpili nie wcześniej niż 22 października 2016 roku. Skoro zatem roszczenie o odszkodowanie przewidziane w art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, przedawnia się w terminie rocznym, określonym w art. 778 k.c., to roszczenie strony powodowej nie mogło zostać uwzględnione.

Jak wskazał Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z dnia 11 maja 2017 roku C-302/16 Rozporządzenie nr 261/2004 obejmuje zarówno przewoźników lotniczych wykonujących lub zamierzających wykonać lot zgodnie z umową zawartą z pasażerem lub działającej w jego imieniu innej osoby prawnej lub fizycznej, mającej umowę z tym pasażerem. Celem rozporządzenia jest bowiem zapewnienie wysokiego poziomu ochrony pasażerów poprzez ustanawianie wspólnych zasad systemu należnych im odszkodowań w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lotu lub jego dużego opóźnienia dla pasażerów lotów regularnych, ale również pasażerów lotów nieregularnych, w tym także stanowiących część zorganizowanych wycieczek (motyw 1,4,5 Rozporządzenia). Przepisy te ustanawiają jednakowe dla wszystkich pasażerów zryczałtowane odszkodowanie za lot opóźniony, różnicowane długością lotu, bez względu na to czy pasażer miał umowę zwaną bezpośrednio z przewoźnikiem, czy za pośrednictwem osób trzecich, czy była ona częścią imprezy turystycznej, w której pasażer brał udział.

Wychodząc zatem od celu przepisów rozporządzenia i zasad stanowiących jego podstawę przyjąć należy, że pozostawiając każdemu z państw członkowskich ustalenie przepisów regulujących przedawnienie roszczeń (por. wyrok TSUE z dn. 22 listopada 2012 roku w sprawie C-139/11) przy ich stosowaniu uwzględniać należy nie tylko zasady równowagi i skuteczności ale także jednolitości i równości w dochodzeniu odszkodowania bez względu na sposób zawarcia umowy z przewoźnikiem.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy uznał, że termin przedawnienia roszczeń o odszkodowanie przewidziany w art. 7 powołanego rozporządzenia winien być stosowany jednakowo w stosunku do wszystkich pasażerów spełniających przesłanki wskazane w rozporządzeniu, bez względu na rodzaj stosunku umownego łączącego strony tj. czy przewóz odbywał się na podstawie samodzielnej umowy przewozu zawartej pomiędzy pasażerem i przewoźnikiem, czy na podstawie umowy mieszanej o usługę turystyczną w ramach lotu czarterowego.

Stwierdzając zatem prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego i bezzasadność zarzutów apelacyjnych, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. z § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym na datę wniesienia apelacji.